

Více než před čtvrtstoletím při svých studentských toulkách centrem jihočeské metropole upoutala mne jednou zcela náhodně vitrína budějovických turistů s velikou fotografií mně tolik dobře známého místa. Ne, nemohl jsem se mylit. Byl to vchod do našeho hřbitova, utopeného v lesní zeleni i s vchodovým sloupovím, jež nese nápis z roku 1869, který jsme se při klukovských lítanicích kolem Vejrova učili nazpaměť: „Vše co žije umřít musí, ránu smrti každý zkusí. Bůh nám všem milostiv buď v den soudný nás vlídně sud'. Zastav krok svůj mimojdoucí - viz mé lůžko - chladnou zem, i tvář zbledne tvá kvetoucí - já jsem zde - i ty přijdeš sem.“ V oné vitríně vystavovali Budějčáci veřejnosti své fotografické úlovky nevšedních a malebných míst našeho kraje. Byly tam i další snímky zachycující kapličky a velkou kapli na křížové cestě do Brabců. Podivil jsem se, proč se tak obyčejná místa objevují mezi těmi atraktivními a doporučovanými k návštěvě. Až po čase coby starší a zkušenější jsem pochopil jejich nevšednost a půvab.

Lhenický hřbitov se jeví jako ostrůvek v moři lesního stromoví i na letecké pohlednici. Také křížová cesta s kapličkami - bílými korálky navlečenými na okraj lesa, je krajinnou pozoruhodností, jež si zasluhuje povšimnutí. Náš hřbitov se sedmi sty hroby a dvěma branami (jižní od Vejrova a severní od Chrastovny) má své dominanty - kapli sv. Jana Nepomuckého, hrobku rodiny Špetlů a Vondrášků i hrobky rodin Gregorových. Má také nánici v jihozápadním koutě, k níž byli pohřbíváni sebevrazi a nektřenci. Naposledy pak velký kříž v samém středu pohřebiště. Od nepaměti zde platil hřbitovní řád, z něhož je v Kolářově kronice (1932) zaznamenáno následující: *Na hřbitově se zapovídá vše, co by jeho rázu bylo na újmu, jako všelijaké neslušné chování, kouření, dětské hraní, vodění a toulání psů, provozování všelijakých obchodů či vystavování ozdob náhrobních, šlapání po hrobech, trhání květin apod. Pohřební řeči na hřbitově konati může toliko katolický kněz, jiná osoba jen s přivolením farního úřadu podle zákona 96/1925. Přestupky proti tomuto řádu trestají se od představenstva obce lhenické od 2 až do 50 Kč, potažmo od 6 do 48 hodin vězení. Pokuty peněžité z nich vzešlé plynou do hřbitovního fondu.* V kronice se dočítáme o úpravě hřbitova, zbudování studny a jiné zajímavosti. Např. *...při pohřbu Marie Paulové, vdovy po Aloisu Paulem - Lochaři, kupci v Krumlovské ulici, byl poprvé využit vůz pohřebního ústavu založeného Petrem Houškou truhlářem, synem Karla Dominů na Chrastovně. Stalo se 18. 6. L. P. 1935.*

„Jedni jako druzí, sedláci, podruzi, na hřbitově budou spát ...“ zpívá se v jedné krajové písničce a na našem hřbitově to platí rovněž. Odpočívají tu prostí chalupníci, podruzi nebo peckáři stejně tak, jako významní krajané mající za svého života vysoké postavení, lidé majetní, sedláci, podnikatelé, lékaři, faráři, církevní hodnostáři, úředníci, starostové či kantoři. Kříž zde má rytíř Filip Guolfinger, dále tu jsou pohřbeni: hudební skladatel Theodor Kössel, vikář P. M. Pužej, děkan Jan Podlaha, legionář Vojtěch Stehlík a mnozí další, jež bychom objevili dle náhrobků. Nahlédneme-li do pohřebních knih, po roce 1945 pečlivě vedených lhenickými hrobníky panem Františkem Tinhoferem z Tylovy ulice č. 205, paní Marií Houškovou rozenou Machartovou (Dominů) a pány Františkem Mikešem a Františkem Fenclem, zjistíme, že je to skutečně místo poslední, kde jsou si všichni opravdu rovni. Stručné zápisy o zesnulých sdělují kromě jmen datum pohřbu, číslo hrobu, zda byli pohřbeni do hlubokého či mělčího hrobu, vpravo či vlevo, jde-li o dvojhrob, případné uvedení příčiny smrti u mladých, nebo tragicky zahynulých. Nejsou tu žádné rozdíly mezi nebožtíky, jejichž místa věčného odpočinku jsou stejně kromná. Listování těmito knihami nejprve láká k pátrání po předcích, příbuzných, kamarádech, spolužácích či třeba učitelích. Na lhenickém hřbitově má pochovaného někoho blízkého téměř každý z nás. A proto hřbitůvek v lese pod Stráží neodmyslitelně patří k životu na Lhenicku. Vždyť o Všech svatých, na Štědrý den či na Jána je tu rušněji, než na náměstí dole v městečku. A tehdy, většinou ozářen světýlky hořícími za naše zesnulé, získává to pravé kouzlo.

---

Informační vítr třetího tisíciletí nenechává dlouho pospávat ani malou zmínku v článku pana učitele a kronikáře Mgr. Bumby o náhrobku rytíře Filipa Guolfingera na malebném lhenickém hřbitůvku Třpytku k onomu rytíři nahodil i Mistr Branald ve své knížce Valčík z Lohengrina (1972), kde popisuje desku s poměrně zachovalým nápisem „Zde v Pánu odpočívá Filip Guolfinger, rytíř ze Steinsbergu, zemřel 12. 2. 1875, pokoj popeli jeho“, odstavenou v rohu lhenického hřbitova. Spisovatel lituje, že zatím nebylo ani vyzkoumáno přibuzenství pohřbeného s Florentinem Guolfingerem, hercem Národního divadla. Do třetice všeho dobrého letos přidal pan Chromý. Jeho prababička byla Guolfingerová z myslivny Truskovice - Bor, a tak sedl a sepsal delší vyprávění o celém rodu. Guolfingerové přišli do Čech ve druhé polovině 16. století ze severní Itálie „... neb byli potřebováni jako inženýři v domě Rožmberském a také ve válečných službách.“ Šlechtický titul jim byl udělen 6. 3. 1631, do rytířského stavu Království českého vstoupili r. 1640 i s panovníkovým potvrzením rodového znaku (na obr.) v barvách červené a stříbrné. Tolik stručně z článku p. Chromého v časopisu Obnovená Tradice č. 23/2001. V několika následujících pokoleních pak asi zbraně hodili do kouta, protože se z nich většinou stali kvalitní profesionálové v lesnictví. Kde se ale vzali ve Lhenicích? V drobných materiálech redakčního archivu Rodopisné revue jsem vykopal dávný matriční zápis (ověřený Ing. Slabochem v třeboňském archivu) o plzeňském notáři Janu Gregorovi. Ten se narodil 18. 8. 1857 u Gregorů čp. 156, dříve 132 a jeho maminkou byla právě *Aloisie rozená Guolfinger ze Steinsbergu, manželská dcera rodičů Filipa Guolfingera ze Steinsbergu knížecího schwarzenberského revírnicka ve Wčelně a Františky rozené Mosbauer ze Schwarzenthalu v Bavořích.* Jako otec budoucího notáře je zapsán *Arnošt Gregora, měšťan z Elhenic, c. k. úředník okresu Netolického, syn již zemřelého Jana Gregory, bývalého knížecího vrchního ve Wlachobřezí, zkoumaného rady a právního přítele v Elhenicích čp. 132 a manželky jeho Anny rozené Erbové z Wimperka.* Plzeňský notář Jan Gregora, lhenický rodák, byl absolutem Jirsíkova gymnázia v Českých Budějovicích, kde maturoval roku 1876. Jeho dědečkem z matčiny strany tedy byl Filip Jakub rytíř Guolfinger ze Steinsbergu, narozený 1793 v Netolicích. Podle údaje na lhenickém náhrobním kameni se tedy dožil dvaosmdesátilet.